

om det, og det vil altid have ſin Betydning, at et Votum faldt fra hele dette Ting. Naar jeg ikke har kunnet slutte mig til det Forſlag, ſom er fremfat af det ærede Medlem for Standerborg Amts 1ſte Valgkreds ſom Ordſpører for Forſlagsſtillerne, er det, fordi dette efter min Opfattelse gaar langt, langt videre, og gaar ud paa Territorier, hvor vi virkelig ikke paa nogen Maade tør vove os ud. Jeg bryder mig ikke en Smule om at tilfredsſtille de Forhandlinger, der have været førte paa forſkellige Konferencer, enten de ſaa have været førte i Amerika eller Europa eller hvor ſom helst. Jeg bryder mig ikke om de Paalæg, ſom der ere givne; det er ikke noget, jeg har at efterkomme. Det, jeg har at gøre, er at ſørge for, at det, vi vedtage her, er i fuld Overensſtemmelse med vort eget Vel, og at vi ikke for at imødekomme Paalæg, ſom ere givne os udenfor, ſkulle vedtage noget, ſom der mildest talt i højeſte Grad er Tvivl om, vilde være til Gavn for vort Land. Se vi nu paa ſelve Forſlaget, da ſkal jeg tillade mig at udhæve, hvorfor jeg mener, at det er langt videregaaende, end jeg kan gaa ind paa. Medens vi alle ſammen ere enige om Nødvendigheden af Boldgiftsprincipets Anvendelse, og medens vi alle ere enige om at ſaa det anvendt i alle Tilfælde, hvor det paa nogen mulig Maade kan komme os til Nytte, foreſlaas der i Forſlaget ikke alene, at Boldgift ſkal anvendes, men det vil ſaakætte Former, under hvilke Boldgiften ſkal bringes frem altid. Det foreſlaar nemlig, at det ſkal ſaakætte, at det ſkal være vedvarende Boldgiftstraktater, at det ſkal være Traktater, ſom ſkulle gælde for alle mulige Tilfælde. Nu er det jo imidlertid ſaa, ſom det ærede Medlem, der førte Ordet, gjorde opmærksom paa, og ſom man ogsaa kan ſe, at det i det Hele er anerkendt, at de egentlig ſtore Spørgsmaal venter man ſlet ikke, og tror det ærede Medlem heller ikke ſelv ville blive afgjorte ved Boldgift. Jeg er ogsaa bange for, at det ikke vil ſe; men med Henſyn til de ſmaa Spørgsmaal, vilde intet være bundet, om man vilde binde et ſaadant Niſ til ſig ſelv, ſom en ſaadan vedvarende Boldgiftstraktat vilde være; thi en Ting er dog fuldtændig klar, nemlig at der er mange Sager, ſom ere af en ſaadan Beſkaffenhed, at det er langt fordelagtigere for os at opſætte Afgørelſen deraf; der er mange Spørgsmaal, ſom afgøres langt bedre ved diplomatiffe Forhandlinger, og der er mange Spørgsmaal, med Henſyn til hvilke man kan ſige: Nej, lad os hellere lade dem ſtaa hen et Aar eller to, ſaa vilde vi kunne forhandle om dem, muligvis i For-

bindelse med andre Ting; hellere det, end at vi ſkulde have en obligatoriſt Beſtemmelse om, at Sagen netop ſkal afgøres paa denne Maade ved Boldgift; dette er ſaa meget mere Tilfældet, ſom det maa ſiges, at den første og væſentligſte Betingelse for, at Boldgift overhovedet kan anvendes, er, at man maa have Sikkerhed for, at man kommer til at ſtaa lige over for en Domſtol af Boldgiftsmænd, ſom baade have god Evne til at ſætte ſig ind i det, ſom det kommer an paa, og god Vilje til at dømme retfærdigt. Men det er noget, ſom i Stridigheder mellem ſmaa Stater og ſtore Stater ſlet ikke ſaa ubetinget kan forudsættes. I hvilken Udſtrækning Boldgift derfor bør anvendes, kan ikke afgøres forlods. Naar Sagens Beſkaffenhed paa nogen mulig Maade tillader det, naar den Betingelse er til Stede, kan det ofte være fornuftigt at anvende Boldgift, men derimod at binde ſig dertil for Tid og Eviighed, er at vove ſig videre, end i alle Tilfælde jeg kan anſe det for klogt og kan tilraade Tinget at ſtemme for. Men ſelve Forſlaget gaar endogsaa langt videre, end til det, at det vil beſtemme den Form for Boldgiftstraktaten, at den ſkal være vedvarende; det gaar endogsaa ſaa vidt, at det beſtemmer Ordlyden. Nu have vi jo ganſke viſt hørt i Dag af det ærede Medlem, at han ſiger, at ſelv om ogsaa der ſtaar „imødekomme“, ſkal det betyde noget andet end at modtage. Jeg vil dog tillade mig at henſtille til det ærede Medlem, at han helſt ſkulde ſørge for at redigere ſit Forſlag paa en ſaadan Maade, at man var ſikker paa at kunne forſtaa det, at Ordene kunne forſlaas paa den Maade, de ſkulle forſtaas. Det nytter ikke at tage en Beſlutning her, naar det ærede Medlem har ment et, medens der ſtaar det modsatte. Der ſtaar nemlig, at Regeringen opfordres til at imødekomme det Tilbud, ſom den amerikaniſke Regering har ſtillet i den Note, ſom han nævner. Men naar man ſaa ſer efter i den Note, ſom der er nævnt her, ſtaar der ſandelig ikke noget andet Tilbud deri, end et Tilbud om at ſaa Lov til at underſkrive en Genpart af vedkommende Boldgiftstraktat, og naar man har underſkrevet den, ſaa er man bunden ved den. Det er det Tilbud, der ſtaar, og naar man ſkal i mødekomme det Tilbud, kan man fornuftigvis ikke forſtaa, at der dermed menes noget andet, noget, ſom det ærede Medlem forklarede i ſit Foredrag. Jeg finder, at det er ſaa meget driftigere at ſtille et ſaadant Forlangende, og vilde være ſaa meget driftigere, om Tinget virkelig ſkulde ville ſtemme for et ſaadant Forſlag til Beſlutning, ſom vi ogsaa fra det ærede